

Svetkovina Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo

Svetište Gospe od Utočišta - Aljmaš, 15. kolovoza 2025.

(Otk 11,19a; 12,1-6a.10ab; Ps 45,10b-12b.16; 1Kor 15,20-27a; Lk 1,39-56)

Draga braćo i sestre, dragi hodočasnici;
draga braćo svećenici i sestre redovnice!

Današnje prvo liturgijsko čitanje iz Knjige Otkrivenja donosi nam sliku žene „odjevene suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda“ (Otkr 12,1). Kršćanska tradicija prepoznaje u toj slici najprije Crkvu, a potom BDMariju, Isusovu majku, kao najsajjniji lik i sliku Crkve.

Ta žena na nebu blista zaodjenuta suncem, a ono simbolizira Isusa Krista. Sva blistavost Crkve, a onda i Marije dolazi im od Krista. Krist Gospodin ih je zaogrnuo svojom milošću. Pod njihovim nogama je mjesec kao simbol nadvladane prolaznosti i zlih sila. Žena pokazuje i svu svoju ranjivost te slabost i bol. U porođajnim je bolima i mukama rađanja, a pred njom stoji Zmaj koji čeka da joj proždre dijete čim ga rodi. U slici te trudne žene koja rađa, sveti pisac oslikava Crkvu koja ima božansko poslanje rađanja Krista ovome svijetu, a to se rađanje događa uz porođajne boli i muke koje postoje iz dva razloga. Prvi izvor porođajnih muka Crkve nalazi se u njoj samoj, jer dok svijetu rađa Krista Crkva trpi ponajprije zbog svojih grijeha, zbog grijeha svojih vlastitih sinova i kćeri. Ti grijesi su uzrok muka i krikova boli Crkve u njezinu svjedočenju Isusa Krista. No, unatoč tomu, grijesi i zlo koje se događaju unutar nje same, Crkvi ne oduzimaju od Boga joj danu sposobnost i zadaću da ona unatoč grešnosti svojih članova svijetu rađa Krista.

Drugi izvor boli i muka Crkvi dolazi izvana. Taj izvor boli prikazan je u liku Zmaja, u kojemu prepoznajemo neprijatelje Crkve i njezina poslanja. Zmaj ne može ženi oduzeti sposobnost rađanja, pa joj zato hoće proždrijeti dijete čim se rodi. Tu su slikovito predstavljeni oni koji žele uništiti djelo koje Bog čini u svijetu po svojoj Crkvi. No, premda u ovom slikovitom prikazu Zmaj izgleda neusporedivo nadmoćniji nad ženom koja rađa u bolima, žena u svojoj slabosti istodobno pokazuje zadivljujuću hrabrost. Iako Zmaj sa sedam glava i deset rogova čeka da proždre dijete, žena ga ipak rađa. A to je zato jer tu ženu, odnosno Crkvu, štiti sam Bog. A dijete koje ona rađa je Krist, Sin Božji, Pomazanik,

nositelj punine Duha Svetoga, koji će pobijediti svaku zlu silu i ipak uspostaviti Božje Kraljevstvo.

I taj lik žene i njezinih poteškoća u Knjizi Otkrivenja je simbol okolnosti i izazova s kojima se suočavala BDM u svom vjerničkom životu i služenju Kristu – suncu i svjetlu svijeta te slika stanja i okolnosti koje trajno prate Crkvu kroz čitavu njezinu povijest – u njezinu naviještanju Krista od vremena rimskih careva, preko raznih evropskih franačkih, germanskih i drugih vladara, preko totalitarnih sustava fašizma i komunizma do suvremenih liberalnih demokracija koje proždiru i sam spomen na Boga u svojim statutima i zakonima te svojim bezobzirnim i oholim repom ruše zvijezde s kršćanskoga neba.

I u tom kontekstu današnji nam evanđeoski tekst pred oči stavlja dijalog između BDM i njezine rođakinje Elizabete. Kad Marija ulazi u kuću i pozdravlja Elizabetu, ova joj kaže: „Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje!“ (Lk 1, 42). I posvješćuje nam danas ovdje u aljmaškom Svetištu Gospe od Utočišta da i mi dok danas i svaki puta kad molimo „Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom...“ činimo isto što i Elizabeta: pozdravljamo Mariju i blagoslivljamo je, jer nam ona donosi Isusa Krista. I svaki puta Marija prihvaća taj blagoslov i odgovara svojim hvalospjevom, koji je dar nama i cijeloj povijesti, a to je *Magnificat*: „*Veliča duša moja Gospodina i klikće duh moj u Bogu mome Spasitelju...!*“

Taj Marijin hvalospjev bismo mogli nazvati „pjesmom nade“. To je hvalospjev klicanja zbog velikih stvari koje je Bog učinio u njezinom životu, ali Marija u tom svom hvalospjevu ide i dalje: promatra Božje djelo u čitavoj povijesti svoga naroda i svijeta. U kontemplaciji čudesnih Božjih djela ona zahvalno ističe da Bog „*silne zbacila s prijestolja, a uzvisila neznatne. Gladne napuni dobrima, a bogate otpusti prazne*“ (Lk 1,52-53).

Slušajući te riječi u njezinu hvalospjevu mogli bismo se zapitati: ne pretjeruje li ona možda, opisujući svijet koji u stvarnosti ne postoji? Naime, ono čemu se ona divi, čini se, ne odgovara stvarnosti; dok ona govori, moćnici nisu zbačeni s prijestolja: strašni Herod je na primjer u to vrijeme čvrsto sjedio na svome prijestolju. I siromašni i gladni su ostajali te i danas ostaju takvi, dok se bogati i moćni poigravaju sirotinjom te nastavljaju uživati u svojoj moći i slavi te u svom blagostanju.

No Marija ne želi sastaviti kroniku svoga vremena – ta nije bila novinarka! – nego nam želi poručiti nešto mnogo važnije: da je Bog, služeći se i njezinom neznatnošću, inaugurirao povijesnu prekretnicu te definitivno uspostavio novi poredak stvari. Ona, mala i ponizna, je uzdignuta i – danas to slavimo – uznesena u slavu Neba, dok je moćnicima ovoga svijeta suđeno ostati praznih ruku. Sjetimo se prispodobe o onom bogatašu pred čijim je vratima bio prosjak Lazar. I kako je to završilo? Osta on praznih ruku. Drugim riječima, Majka Božja Djevica Marija najavljuje radikalnu promjenu, preokret vrijednostî. Dok razgovara s Elizabetom, noseći u svojoj utrobi Isusa, anticipira ono što će njezin Sin reći, kad bude proglasio blaženima siromašne i ponizne, a opominjao bogate i one koji se oslanjaju na vlastitu samodostatnost. Djevica Marija, dakle, tim svojim hvalospjevom, tom svojom molitvom *izriče proroštvo*: prorokuje da nisu na prvome mjestu moć, uspjeh i novac, nego služenje, poniznost i ljubav.

Gledajući nju u slavi, shvaćamo da prava moć jest služenje te da kraljevati znači ljubiti i u ljubavi svoj život, zdravlje i sposobnosti velikodušno i samozatajno darivati te ih stavljati u službu onih koje ljubimo; da ljubiti znači kraljevati i da je u služenju moć! I da je to put koji vodi u istinski život – u Nebo! Te da je cilj i mojega života i života svakoga od nas: nebo, raj? I da se ne mogu brinuti samo da ovaj život dobro proživim; da se ne mogu brinuti samo za materijalno, za zemaljsko, za dobru zaradu, za svoj životni standard i za užitak?

I dok promatram zbivanja u svijetu, ne mogu si dopustiti unatoč svega što se događa oko mene da upadnem u klopku pesimizma nego da, poput Marije, trebam znati otkrivati Boga na djelu jer on i danas - kroz krotkost i malenost - čini velike stvari! Danas se ovdje, gledajući na nebo uznesenu BDM, snažimo u vjeri i u vjernosti Božjoj riječi te u povjerenju u Boga, koji ne može i neće dopustiti pobjedu Zmaja nad Ženom, niti zla nad dobrom, te da posljednju riječ moraju imati dobrotâ, istina, čestitost, poštenje, praštanje, solidarnost i ljubav. Iako nam je srce uznemireno zbog toga što moćnici ovoga svijeta trguju te se bahato poigravaju s malim narodima, tim više što smo kao zemlja i kao narod nedavno prošli kroz iskustvo kroz koje danas prolazi Ukrajina, i dok gledamo prijetvornost moćnika kojima nije stalo toliko do nevinih ljudi što stradavaju, koliko do toga ne bi li pokupili kakvu Nobelovu nagradu za mir ili neko drugo svjetsko priznanje te pregovaraju o sudbini slabih i malih – i to bez njih; kao o svom posjedu (!); današnja nam svetkovina Marijina uznesenja u nebesku slavu poručuje ne samo da

će završiti i rat u Ukrajini, i u Gazi, i u drugim dijelovima svijeta, nego da neće i da ne može vladati pravo jačega; da se ne može nasilno oteti tuđe i onda pregovarati o ustupcima s dijelovima otetoga, te da će kad-tad ipak biti uspostavljen pravedan mir i zadovoljena pravda; da će nepravedne žrtve jednoga dana biti prepoznate kao heroji i mučenici; da će silnici ostati praznih ruku i biti zbačeni s prijestolja, a uzvišeni slabi i neznatni. Na nebo Uznesena nam poručuje da će uskrsnuće sigurno doći. Ne kaže nam kada, ali nas ohrabruje da ne posustanemo jer i njezin nam primjer svjedoči da se do njega se stiže bez strpljivosti i ustrajne borbe u vjernosti Božjoj riječi te pravdi i istini.

Draga braćo i sestre, dok danas ovdje u Aljmašu zajedno s zajedno s Gospom od Utočišta pjevamo njezin hvalospjev *Veliča*, to pjevanje u nama pali plamen nade. Ona je vjerovala da nije tek igračka u nečijim rukama te da je odabrana za poslanje koje treba izvršiti, da je zato Bog uz nju i da ju neće napustiti. Vjera joj je davala snagu u svim opasnostima i nesigurnostima njezina života. I ona nas poziva te nam svjedoči da je potrebno, ali i da je dovoljno da i mi (kao i ona) ne podlegnemo napasti grijeha, da ponizno slavimo Boga i da velikodušno svoj život stavljamo u službu drugima, u službu općega dobra. A ako smo i slabi, ona nas majčinski ohrabruje da nam je Bog blizu, jer je on milosrdan Otac te da su njegov stil blizina, suosjećanje i nježnost. I pokazuje nam cilj našega životnoga hoda, uzima nas za ruku, i vodi te podržava i prati i na našem putu prema blaženstvu slušanja i čuvanja Božje riječi te prema uskrsnoj slavi u koju je ušla kao prva među nama. Amen.